

מסמך 5

מסמך 5

יחסו של האל ליחיד

אם הדעת הסופית של האדם מתקשה להבין כיצד אל כה גדול והדור, כאב האוניברסאלי, יכול לרדת ממרום משכנו הנצחי של המושלמות האינוסופית ולהתרועע עם ברייה אנושית אחת ויחידה, שומה על שכל אנושי סופי זה להיות סמוך ובטוח בקיומה של נְעוּת אלוהית; וזאת בשל העובדה כי רסיס ממשי של האל החי שוכן בתוך השכל של כל בן-תמותה נורמאלי, ושל כל בר-דעת בעל מודעות מוסרית באורנטיה. מְכוּנְנִי המְחַשְׁבָּה השוכנים הינם חלק מהאלוהות הנצחית של אב פרדיס. האדם אינו נדרש להרחיק מעבר לניסיון הפנימי של הגות נשמתו במציאות-רוחנית של נוכחות זו, על-מנת למצוא את האל ולנסות להתייחד עימו.

האל הפיץ את אינוסופיות טיבו הנצחי באמצעות המציאויות הקיומיות של ששת מְתַאֲמִי המוחלטים, אולם הוא שומר לעצמו את הזכות ליצור, בכל עת, קשר אישי ישיר עם כל חלק, שלב, או סוג, של הבריאה באמצעות הסוכנות של רסיסיו הקדם-אישיותיים. וכן, שמר לעצמו האל הנצחי את הזכות להעניק אישיות לבוראים האלוהיים וליצורים החיים של יקום היקומים; ועוד שמר לעצמו האל את הזכות הנוספת לקיים, באמצעות מעגל האישיות, קשר הורי ישיר עם כל ההוויות האישיות הללו.

1. דרך הגישה אל האל

חוסר יכולתו של היצור הסופי להתקרב אל האב האינוסופי נובעת, מעיקרה, מהסופיות ומהמגבלות החומריות של ההוויות הברואות, ולא מריחוקו של האב. שיעור ההבדל הרוחני שבין האישיות הגבוהה ביותר הקיימת ביקום לבין הסדרים הנמוכים של הברואים התבוניים הינו בלתי-נתפש. לו ניתן היה לשנע בן-רגע את סדרי התבונה הנמוכים אל תוך נוכחותו של האב עצמו, הם כלל לא היו יודעים שהם שם. דעתם הייתה מחמיצה את עובדת נוכחותו של האב האוניברסאלי, ממש כשם שקורה כעת, במקום שבו הם נמצאים. דרך ארוכה, ארוכה מאוד, משתרעת לפני האדם בן התמותה לפני שיוכל – באופן עקבי ובמסגרת האפשרי – להיות מובל בבטחה אל נוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי. לפני שיוכל להגיע למישור אשר יקנה לו ראייה רוחנית מספקת, אפילו על-מנת לחזות באחת משבע רוחות האב, חייב האדם להיות מותמר רוחנית פעמים רבות.

אבינו איננו מסתתר; הוא איננו שרוי בבידוד שרירותי. הוא שֶׁנֵּעַ את משאבי התבונה האלוהית במאמץ בלתי-פוסק לגלות את עצמו לילדי ממלכות יקומי. אהבתו המלכותית קשורה בהדר אינוסופי ובנדיבות בל-תתואר, וכל אלה גורמות לו לכסוף לחברתה של כל הוויה ברואה אשר ביכולתה להבין, לאהוב או לגשת אליו; ולפיכך, אלה הן המגבלות הטבועות בכם, הבלתי-נפרדות מאישיותכם הסופית ומקיומכם הגשמי, אשר תקבענה את הזמן, את המקום ואת הנסיבות שבהם תוכלו להשיג את יעד ההרקעה של בני התמותה, ולעמוד בנוכחותו של האב המצוי במרכזם של כל הדברים.

ואף כי גישתכם אל נוכחות האב בפרדיס תיאלץ להמתין עד להשגתן של רמות ההתקדמות הרוחנית הגבוהות ביותר, שומה עליכם לשמוח בהכרה באפשרות הקיימת-תמיד להתייחדות מיידית עם רוח המתת של האב, החוֹבֶרֶת בְּקֶרֶבָה לנשמתכם הפנימית ולעצמי שלכם, ההולך והופך לרוחני.

בני התמותה של ממלכות הזמן והמרחב עשויים להיבדל זה מזה במידה רבה ביכולותיהם המולדות ובכישרונותיהם האינטלקטואליים, והם עשויים ליהנות מסביבות מתאימות במיוחד להתקדמות חברתית ולקדמה מוסרית, או לחלופין לסבול מחוסר בכמעט כל מה שמסייע להתפתחות תרבותית ולהתקדמות משוערת באומנויות הציוויליזציה; ואולם, האפשרויות עבור התקדמות רוחנית בנתיבת ההרקעה הינן זהות עבור כולם; רמות הולכות וגוברות של בוננות רוחנית ומשמעויות קוסמיות,

מסמך 5

מושגות באופן בלתי-תלוי למדי בכל אותם הבדלים סוציו-מוסריים של הסביבות החומריות המגוונות בעולמות האבולוציוניים.

על-אף ההבדלים שבין בני התמותה באורנטיה בתחומים השכליים, החברתיים והכלכליים, ואפילו בהזדמנויות ובכישרונות המוסריים, אל לכם לשכוח כי הכישרונות הרוחניים שלהם הינם אחידים ויחידים במינם. כולם נהנים מאותה נוכחות אלוהית של מתת האב, ולכולם מוקנית אותה הזכות לבקש התייחדות אישית וקרובה עם רוח שוכנת זו אשר מקורה אלוהי; וכן, לכולם ניתנת הבחירה השווה אם לקבל את ההנחיה הרוחנית האחידה של משגוחי המסתורין הללו.

אם האדם בן התמותה מונע רוחנית בלב שלם, ומקדיש עצמו ללא סייג לעשיית רצונו של האב, כי אז, בהיותו ניחן רוחנית בשכינה הפנימית של המכוון האלוהי באופן כה בטוח וכה יעיל, מובטח כי בחוויה של אותו יחיד תתממש אותה תודעה עילאית של ידיעת האל, ואותה הבטחה שמימית להישרדות, שמטרתה היא מציאת האל באמצעות הניסיון המדורג להפוך להיות כדמותו הוא יותר ויותר.

באדם שוכן רוחנית מכוון מחשבה שורד. אם דעת אנושית שכוז מונעת רוחנית במלוא הכנות, ואם נשמה אנושית שכוז כמהה לדעת את האל ולהדמות לו, ורצה בהן-צדק לעשות את רצון האב, כי אז לא קיימת השפעה שלילית של מחסור אנושי, ולא של עוצמה חיובית של התערבות אפשרית, אשר תמנענה מנשמה בעלת מניע אלוהי שכזה מלעלות בבטחה אל שערי פרדיס.

האב חושק בהתייחדות אישית שלו עם כל ברואיו. לכל אלה בעלי מעמד ההישרדות והטבע הרוחני המאפשר הישג שכזה, שמור עימו מקום בפרדיס שבו יוכלו להתקבל. לפיכך, נוחו בדעתכם מכאן ואילך ולנצח: עבור כל אחד מכם ועבור כולנו, האל נגיש, ניתן להגיע אל האב, הדרך פתוחה; כוחות האהבה האלוהית, וכל האמצעים העומדים לרשות הניהול האלוהי, שזורים כולם כאחד במאמץ לסייע להתקדמותה של כל ברייה תבונית ראויה מכל יקום להגיע אל נוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי.

העובדה כי נדרש זמן עצום על-מנת להגיע אל האל, אינה הופכת את נוכחותו או את אישיותו של האינסופי לפחות מציאותית. הרקעתכם הינה חלק ממעגל שבעת יקומי העל, ובעוד אתם חגים סביבם פעמים רבות מני ספור, תוכלו לצפות לכך שבמעמד וברוח תמיד תחוגו פנימה. תוכלו לסמוך על כך שתועתקו מספירה לספירה, ושמהמעגלים החיצוניים תמשיכו להתקרב לכיוון המרכז הפנימי, ושיום אחד, ללא ספק, תעמדו בנכחות המרכזית האלוהית ותחזו בו, בלשון ציורית – פנים אל פנים. זוהי שאלה של השגה בפועל של רמות רוחניות, פשוטו כמשמעו; וכל הוויה אשר שכן בה משגוחי המסתורין, ושלאחר מכן הותכה לנצח עם מכוון המחשבה הזה, יכולה להשיג את הרמות הרוחניות האלה.

האב אינו מצוי במחבוא רוחני; ואולם כה רבים מברואיו החביאו עצמם בערפילי החלטות רצונם עצמם, ולעת עתה הפרידו את עצמם מהתייחדות עם רוחו ועם רוח בנו, על-ידי כך שבחרו בדרכיהם הנלוות, וכן, שהתענגו על רצונם-העצמי של דעתם הלא-סבלנית ושל טבעם הלא-רוחני.

עשוי האדם בן התמותה להתקרב אל האל, ואף לנטוש שוב ושוב את הרצון האלוהי, כל עוד נותרת בידו יכולת הבחירה. כל עוד לא איבד האדם את היכולת לבחור ברצון האב, הוא אינו נידון סופית לאבדון. ליבו של האב לעולם אינו נחסם בפני צורכי ילדיו ובפני בקשותיהם. רק צאצאיו חוסמים לעולמים את לבבם מפני עוצמת המשיכה של האב, וזאת כאשר הם מאבדים לנצח את התשוקה לעשות את הרצון האלוהי – לדעת אותו ולהדמות לו. ובאופן דומה, מובטח גורלו הנצחי של האדם כאשר ההיתוך עם המכוון מבשר ליקום, כי מרקיע שכזה בחר לחיות את רצון האב באופן סופי שאין לשנותו עוד.

מסמך 5

האל הגדול יוצר קשר ישיר עם האדם בן התמותה ומעניק לו מהאינסופיות, מהנצחיות ומהבלתי-מובנות שלו עצמו, חלק אשר חי ושוכן באדם. האל יצא להרפתקה הנצחית יחד עם האדם. אם רק תצייתו להנחייתם של הכוחות הרוחניים שבתוכם ושמסביבכם, לא תוכלו להיכשל בהשגת הגורל הגבוה שקבע האל האוהב כיעד האוניברסאלי של בראיו המרקיעים מעולמות החלל האבולוציוניים.

2. נוכחותו של האל

נוכחותו הפיזית של האינסוף הינה המציאות של היקום הגשמי. את נוכחות הדעת של האלוהות יש לקבוע על-פי עומק החוויה האינטלקטואלית של היחיד ועל-פי רמתה האבולוציונית של האישיות. הנוכחות הרוחנית הזו של האלוהות חייבת, בהכרח, להשתנות ברחבי היקום. היא נקבעת על-ידי קיבולת הקליטה הרוחנית ועל-ידי הדרגה של הקדשת רצון הבריה למלא את הרצון האלוהי.

האל חי בכל אחד מבניו ילידי-הרוח. לבני פרדיס גישה תמידית לנוכחות האל, "לימין האלוהים משכנם"; ולכל אישיות בראיו קיימת גישה אל "חיק האב". דברים אלה מתייחסים למעגל האישיות של האב, בכל מקום, בכל זמן ובכל אופן שבו נוצר איתו קשר, או לחלופין, כשנוצרים קשר והתייחדות אישיים מודעים-לעצמם עם האב האוניברסאלי, בין אם במרכז שכינתו או בכל מקום מיועד אחר, כדוגמת אחד משבעת העולמות הקדושים של פרדיס.

לא תתגלה הנוכחות האלוהית באופן כה מלא ובטוח בטבע, או אף בחייהם של בני תמותה יודעי אל, כמו בעת ניסיון התייחדותכם עם משגוח המסתורין, הוא מכוון הממשכה של פרדיס. שגיאה גדולה היא לחלום על האל כמצוי הרחק בשחקים, כאשר רוח הקודש של האב האוניברסאלי שוכנת בדעתכם אתם!

בשל רסיס זה של האל השוכן בכם, הנכם רשאים לקוות – בעודכם מתקדמים בתהליך ההרמוניזציה עם הנחיות הרוחניות של המכוון – להבחין ביתר מלאות בנוכחותן ובעוצמת התמרתן של כל אותן השפעות רוחניות הסובבות אתכם ופועלות עליכם, אך אינן מתפקדות כחלק בלתי-נפרד מכם. אין בעובדה שאינכם מודעים שכלית למגע עם המכוון השוכן, בכדי להפריך במאום חוויה מרוממת שכזו. ההוכחה לאחווה עם המכוון האלוהי טמונה במלואה בטבע ובשיעור תנובת הפירות הרוחניים שבחויית חייו של המאמין היחיד. "הכר תכירו אותם בפרים."

קשה ביותר לדעת הגשמית של אדם בן-תמותה, אשר בקושי הפכה לרוחנית, לחוות מתוך מודעות מיוחדת את הפעילויות הרוחניות של ישויות אלוהיות כדוגמת מכוון פרדיס. עם התגברות הקיום של הנשמה, הנוצרת במשותף על-ידי הדעת והמכוון, מתפתח אף שלב חדש של מודעות-נשמה, אשר ביכולתה לחוות את הנוכחות, ולהכיר בהנחיותיהם הרוחניות ובפעילויותיהם העל-חומריות האחרות של משגוחי המסתורין.

כל חויית התייחדות עם המכוון קשורה למעמד מוסרי, להנעה מנטאלית ולניסיון רוחני. הידיעה העצמית של הישג כזה מוגבלת בעיקרה, אף כי לא באופן בלעדי, לתחומי התודעה של הנשמה; ואילו ההוכחות מגיעות במהרה ובשפע בדמותם של מופעי הפירות הרוחניים בחייהם של כל אלה אשר יוצרים קשר עם רוח פנימית זו.

3. פולחן אמיתי

בעוד שמנקודת המבט האוניברסאלית אלוהיות פרדיס הינן כאחת, ביחסיהן עם הוויות כדוגמת אלה השוכנות באורנטיה, הן גם שלוש אישיות מובחנות ונפרדות. קיימים הבדלים בין האלוהויות בעניינים הנוגעים לבקשות אישיות, להתייחדות ולקשרים אינטימיים אחרים. במובן הגבוה ביותר, אנו סוגדים לאב האוניברסאלי, ולו בלבד. אמת היא כי אנו יכולים ואף נוהגים לסגוד לאב כפי שהוא

מסמך 5

מתגשם בבניו הבוראים, אך זהו האב עצמו שלו אנו סוגדים ושאותו אנו מעריצים, במישרין או בעקיפין.

ההפצרות על כל סוגיהן שייכות לתחום של הבן הנצחי ולארגונו הרוחני. התפילות והתקשורת הפורמאלית – ובעצם הכול למעט ההערצה והסגידה לאב האוניברסאלי – נוגעות לעניינים של היקום המקומי; לרוב הן אינן ממשיות אל מעבר לתחום השיפוט של בן בורא. ואולם, הסגידה ללא-ספק נכרכת ונשלחת לאישיות הבורא באמצעות מעגל האישיות של האב. עוד הננו מאמינים, כי רישום כזה של הוקרה הניתנת על-ידי יצור בו-שוכן-מְכוֹנֵן, מתאפשר הודות לנוכחותה של רוח האב. קיימת כמות עצומה של הוכחות התומכות באמונה הזו, ויודע אנוכי כי כל הסדרים של רסיסי האב מוסמכים לייצג באופן מתקבל על הדעת את ההערצה האותנטית של נתיניהם בנוכחות האב האוניברסאלי. ללא ספק, המְכוֹנֵנִים עושים שימוש בערוצי תקשורת קדם-אישיותיים עם האל, ובמקביל הם עשויים להשתמש במעגלי הכבידה-הרוחנית של הבן הנצחי.

הפולחן עומד בפני עצמו; התפילה כוללת מרכיב של אינטרס-עצמי או אינטרס-איש; וזהו ההבדל הגדול שבין הפולחן לבין התפילה. בפולחן אמת אין כל אינטרס עצמי או מרכיב אחר של אינטרס אישי; אנו פשוט סוגדים לאל בשל הבנתנו אותו. הפולחן אינו מבקש דבר ואינו מצפה לדבר בעבור מי שמבצע אותו. איננו סוגדים לאב בשל התמורה שאנו עשויים לקבל בעקבות המעשה הזה; אנו מתמסרים בדבקות וסוגדים כתגובה טבעית וספונטאנית להכרה באישיותו של האב שאין-דומה-לה, ובשל טיבו האוהב ותכונותיו שובות הלב.

ברגע שבו נכנס לפולחן מרכיב של עניין אישי, בו-ברגע הופכת הסגידה לתפילה אשר ראוי לה שתופנה לאישיות הבן הנצחי או לזו של הבן הבורא. ואולם, בחוויה הדתית המעשית אין כל סיבה שהתפילה לא תופנה לאל האב כחלק מסגידה אמיתית.

בעת שבה אתם עוסקים בעניינים הפרקטיים של חיי היומיום, אתם מצויים בדיהן של האישיות הרוחניות אשר מקורן הוא המקור והמרכז השלישי; אתם משתפים פעולה עם סוכנויות הפועל האֲחוּד. וכאלה הם פני הדברים: אתם סוגדים לאל; אתם מתפללים ומתייחדים עם הבן; ואתם עוסקים בפרטי מסעכם הארצי תוך חיבור עם הבריות התבוניות של הרוח האינוסופית, הפועלות בעולמכם וברחבי יקומכם.

הבנים הבוראים או הבנים השליטים, אשר מושלים בגורלות היקומים המקומיים עומדים הן במקומו של האב האוניברסאלי והן במקומו של הבן הנצחי של פרדיס. בני יקום אלה מקבלים את ההערצה בשמו האב, ומטים אוזן לתחינות נתיניהם העותרים אליהם מֶרְחֵבִי יְקוֹמִי בריאתם. עבור ילדיו של יקום מקומי, בן מיכאל הוא האל לכל דבר ועניין. הוא הינו ביטוי האישיות של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי ביקום המקומי. הרוח האינוסופית שומרת על קשר אישי עם ילדי הממלכות הללו באמצעות רוחות היקום, עמיתותיהן של בני פרדיס הבוראים לניהול וליצירה.

פולחן כן מרמז על גיוסן של כל עוצמות האישיות האנושית תחת שלטון הנשמה וההדרכה האלוהית של מְכוֹנֵן המְחַשְּׁבָה הנלווה. לעולם לא תוכל הדעת, על מגבלותיה החומריות, להיות מודעת במידה מרובה למשמעות האמיתית של הפולחן. ההכרה של האדם את מציאותיות הפולחן נקבעת, בראש ובראשונה, על-ידי מידת התפתחות נשמתו האלמותית המתפתחת. ההתפתחות הרוחנית של הנשמה מתרחשת באופן עצמאי לחלוטין מהמודעות העצמית השכלית.

חווית הפולחן כוללת את הניסיון הנשגב של המְכוֹנֵן המְאוּרָס לחלוק עם האב האלוהי את כמיהותיה שאין-לתארן, ואת שאיפותיה שאין-לבטאן, של הנשמה האנושית – אותה יצירה אחודה של הדעת בת התמותה ומבקשת-האל ושל המְכוֹנֵן האלמותי מגלה-האל. הפולחן הוא, איפוא, מעשה ההסכמה של הדעת החומרית לכך שהעצמי אשר-הופך-רוחני – תחת הנחיית הרוח הנלווית – יִתְקַשֵּׁר עם האל כבן-אמונה של האב האוניברסאלי. הדעת בת-התמותה מסכימה לפולחן; הנשמה האלמותית כמהה ויוזמת אותו; נוכחות המְכוֹנֵן האלוהי מובילה את הפולחן הזה בְּשִׁמְן של

מסמך 5

הדעת בת התמותה ושל הנשמה האלמותית. לסיכומו של דבר, פולחן אמיתי הופך לחוויה המתממשת בארבע רמות קוסמיות: השכלית, המורונית, הרוחנית והאישית – תודעותיהן של הדעת, הנשמה והרוח, ואיחודן באישיות.

4. האל בדת

המוסר של הדתות האבולוציוניות דוחף את האדם קדימה לעבר חיפוש האל באמצעות הכוח המניע של הפחד. הדתות של ההתגלות מושכות את האדם לחפש את אל האהבה בשל השתוקקותן להדמות לו. ברם, הדת אינה מהווה תחושה פסיבית גרידא של "תלות מוחלטת" או של "ביטחון הישרדותי"; הדת הינה חוויה חיה ודינאמית שבה מושגת האלוהיות בהתבסס על מתן שירות לאנושות.

השירות המייד ו העצום של דת אמת הינו כינונה של אחדות נמשכת בחוויה האנושית, של שלום מתמשך ושל ביטחון מעמיק. עבור האדם הפרימיטיבי, אפילו הפוליטיאזים מהווה האחדה יחסית של המושג המתפתח על אודות האלוהות; פוליטיאזים הוא למעשה מונותיאיזם בהתהוות. במקום או במאוחר, עתיד האל להיות מובן כמציאות של ערכים, כמהותן של המשמעויות וכחיי האמת.

האל אינו רק קובע-הגורל; הוא עצמו מהווה את היעד הנצחי של האדם. כל הפעילויות האנושיות החילוניות שואפות לכופף את היקום לשירות המעוות של העצמי; היחיד הדתי האמיתי שואף לזהות את העצמי עם היקום, ולאחר מכן להקדיש את פועלו של עצמי מאוחד זה לשירות משפחת הזולת האוניברסאלית, הכוללת את רעיו האנושיים והעל-אנושיים.

תחומי הפילוסופיה והאמנות מגשרים בין פעילויותיו החילוניות לבין פעילויותיו הדתיות של העצמי האנושי. האמנות והפילוסופיה משדלות את האדם החומרי להגות במציאויות הרוחניות ובערכים אוניברסאליים בעלי משמעות נצחית.

כל הדתות מלמדות על אודות הסגידה לאלוהות, בנוסף לתורה כזו או אחרת של שחרור אנושי. הדת הבודהיסטית מבטיחה שחרור מסבל, שלווה שאינה נגמרת; הדת היהודית מבטיחה שחרור מהקושי, שגשוג הנובע מצדיקות; הדת היוונית הבטיחה שחרור מחוסר הרמוניה ומכיעור באמצעות ידיעת היופי; הנצרות מבטיחה שחרור מחטא, קדושה; האסלאם משחרר מאמות המוסר הקפדניות של היהדות ושל הנצרות. הדת של ישוע היא שחרור מהעצמי, גאולה מרוע בידודו של היצור בזמן ובנצח.

העברים ביססו את דתם על טוב; היוונים על יופי; ושתי הדתות כאחת שאפו לאמת. ישוע גילה אל של אהבה; והאהבה חובקת את האמת, היופי והטוב במלואם.

לזורואסטרים הייתה דת של מוסר; להינדים דת של מטפיזיקה; לקונפוציאנים דת של אתיקה. ישוע חי דת של שירות. כל הדתות הללו הינן בעלות ערך, באשר הן מהוות גישות תקפות לדתו של ישוע. הדת עתידה להפוך למציאות ההאחדה הרוחנית של כל מה שטוב, יפה ואמיתי בחוויה האנושית.

בדת היוונית נכללה האמרה "דע את עצמך"; העברים ביססו את תורתם על "דע את אלוהיך"; הנוצרים מטיפים ל"ידיעת אדוננו ישוע המשיח"; ישוע הצהיר על החדשות הטובות של: "דעו את האל ואת עצמכם, כבניו של האל." המושגים הנבדלים הללו על אודות מטרת הדת, קובעים את גישתו של היחיד במצבי חיים שונים, ומהווים אות לעומק סגידתו ולטבע הרגלי תפילתו. המעמד הרוחני של כל דת עשוי להיקבע על-פי טבען של תפילותיה.

המושג של אֵל קנא אנושי-בחלקו מהווה שלב מעבר בלתי-נמנע בין הפוליטיאזים למונותיאיזם הנשגב. הרמה הגבוהה ביותר שמושגת על-ידי דת, שהיא על טהרת האבולוציה, הינה האנשה

מסמך 5

מרוממת. הנצרות רוממה את מושג ההאנשה מהאידיאל של האדם למושג ההתעלות האלוהי של אישיות המשיח המהוללת. זוהי הינה ההאנשה הגבוהה ביותר שיכול האדם להגות.

המושג הנוצרי על אודות האל הוא ניסיון לשלב שלוש תורות נפרדות:

1. המושג העברי - האל כמגנן של ערכי המוסר, אל צדיק.

2. המושג היווני - האל כמאחד, אל התבונה.

3. המושג של ישוע - האל כחבר חי, אב אוהב, הנוכחות האלוהית.

ולפיכך, ברי כי התיאולוגיה הנוצרית המשולבת מתקשה מאוד להשיג עקביות. קושי זה מוחמר בעטיה של העובדה כי הדוקטרינות המוקדמות של הנצרות התבססו, בעיקרן, על החוויות הדתיות האישיות של שלושה אישים שונים: פילון האלקסנדרוני, ישוע מנצרת ופאולוס התרסי.

בעודכם לומדים את חייו הדתיים של ישוע, התבוננו בו מצד החיוב. הרהרו יותר ביושרו ובשירות האוהב שלו, מאשר בהיותו נעדר-חטא. ישוע רומם את האהבה הסבילה, הנכללת במושג העברי של האב שבשמים, לכדי חבת-הברוא הפעילה והגבוהה יותר כלפי אל אשר הינו אביו של כל יחיד, גם של זה השוגה במעשיו.

5. התודעה של האל

שורש הקיום של המוסר הוא בתודעה-העצמית; המוסר הינו על-חייתי, אך אבולוציוני לחלוטין. האבולוציה האנושית חובקת בפרישתה את כל המתנות הקודמות למתת המכווננים ולמשלוח רוח האמת. אולם השגת רמות מוסריות אינה גואלת את האדם מהקשיים האמיתיים של חיי בן התמותה. הסביבה הפיזית של האדם גוררת מלחמת קיום; הסביבה החברתית מחייבת התאמות אתיות; המצבים המוסריים דורשים קבלת החלטות בתחומי ההיגיון הגבוהים ביותר; החוויה הרוחנית (בהינתן השגת המודעות לאל) דורשת כי האדם ימצא את האל ויתאמץ בכנות להדמות לו.

הדת אינה מבוססת על עובדות המדע, על מחויבויות חברתיות, על הנחות הפילוסופיה או על החובות המשתמעות של המוסר. הדת הינה ממלכה בלתי-תלויה של התגובה האנושית למצבי החיים ומתבטאת, ללא יוצא מן הכלל, בכל שלבי ההתפתחות האנושית הפוסט-מוסריים. הדת עשויה לחדר את כל ארבע רמות ההבנה של הערכים ושל ההנאה מהרעות האוניברסאליות: הרמה החומרית, או הפיזית, של שימור-עצמי; הרמה החברתית, או הרגשית, של הרעות; הרמה המוסרית, או רמת החובה, של ההיגיון; הרמה הרוחנית של תודעת הרעות האוניברסאלית באמצעות הסגידה האלוהית.

המדען צמא-העובדות הוגה את האל כמקור והמרכז הראשון, אל של כוח. האמן הרגשן רואה את האל כאידיאלי היופי, אל של אסתטיקה. הפילוסוף בעל שיקול הדעת נוטה, לעיתים, להניח אל של אחדות אוניברסאלית, ואפילו אלוהות פנתיאיסטית. איש האמונה הדתי מאמין באל שמטפח את ההישרדות, באב שבשמים, באל האהבה.

התנהגות מוסרית תמיד קודמת לדת של התפתחות, ואפילו לחלק מדת של התגלות, אך לעולם היא איננה מלוא החוויה הדתית. שירות לחברה הוא התוצאה של מחשבה מוסרית ושל חיים דתיים. מוסריות איננה מובילה, מבחינה ביולוגית, לרמות הרוחניות הגבוהות יותר של החוויה הדתית. הערצת היופי המופשט אינה מהווה סגידה לאל; וכך, גם רוממות הטבע או יראת הכבוד מפני האחדות אינן מהוות סגידה לאל.

מסמך 5

הדת של ההתפתחות הינה אִמָּם של המדע, האמנות והפילוסופיה, אשר הניפו את האדם אל הרמה שבה הוא יוכל להכיל את הדת של ההתגלות, לרבות מתת המכווננים והגעתה של רוח האמת. תמונת ההתפתחות של הקיום האנושי מתחילה ומסתיימת בדת, אף כי באיכויות מאוד שונות של דת, שכן האחת היא התפתחותית וביולוגית, ואילו האחרת היא התגלותית ותקופתית. וכך, אף שהדת הינה טבעית ונורמאלית עבור האדם, היא גם בגדר בחירה. האדם אינו מחויב להיות דתי בניגוד לרצונו.

החוויה הדתית, בהיותה רוחנית במהותה, לעולם לא תהא מובנת לחלוטין לדעת החומרית; ומכאן תפקידה של התיאולוגיה – היא הפסיכולוגיה של הדת. המִשְׁנָה המהותית של הבנת האדם את האל יוצרת פרדוקס בהבנה הסופית. בעבור ההיגיון האנושי וההיסק הסופי בלתי-אפשרי כמעט להביא להרמוניה את המושג של התוכיות – האל השוכן בתוך כל יחיד כחלק ממנו – ואת הרעיון של התעלות האל – השליטה האלוהית ביקום היקומים. על שני המושגים המהותיים הללו להיות מאוחדים בתפיסת-האמונה של המושג על אודות התעלותו של אל אישי, ובהכרה בנוכחות השוכנת של רסיס מאותו אל, ובכך יוצדק פולחן מושכל, ותתוקף תקוות הישרדותה של האישיות. הקשיים והפרדוקסים של הדת נעוצים בעובדה שמציאויות הדת מצויות לחלוטין מעבר ליכולת ההבנה השכלית של בן התמותה.

בן התמותה נהנה משלושה סיפוקים בחווייתו הדתית, אפילו בימי שהייתו הזמנית על-פני כדור-הארץ:

1. שכלית, הוא נהנה מהסיפוק של תודעה אנושית מאוחדת יותר.
2. פילוסופית, הוא נהנה מביסוסם של האידיאלים שלו על אודות ערכים מוסריים.
3. רוחנית, הוא משגשג בחוויה של רעות אלוהית, הסיפוק הרוחני של פולחן אמיתי.

שומה על תודעת האל, כפי שהיא נחוות על-ידי בני התמותה של העולמות, להיות מורכבת משלושה גורמים משתנים, שלוש רמות דיפרנציאליות של הבנת המציאות. ברמה הראשונה מצויה תודעת הדעת – הבנת הרעיון על אודות האל. לאחריה מגיעה תודעת הנשמה – הבנת האידיאל של האל. ולבסוף, מפציעה תודעת הרוח – ההבנה על אודות המציאותיות הרוחנית של האל. על-ידי האחדה של גורמי הבנת האלוהות, חלקית ככל שזו תהא, האישיות של בן התמותה ממלאה ופורשת תמידית, ובכל רמות התודעה, את ההבנה על אודות אישיות האל. ובבוא העת, כל זאת יוביל את בני התמותה אשר יגיעו לסגל הסופיות להבנת עליזות האל, ואף עשוי להתממש בסופו של דבר בהבנת מרביות האל, שהיא שלב מסוים של תודעת-העל המוחלטות של אב פרדיס.

אף כי החוויה של ידיעת-האל נשארת זהה בכל דור ודור, המושג הפילוסופי וההגדרות התיאולוגיות על אודות האל חייבים להשתנות עם התקדמות עידני הידע האנושי. ידיעת-האל, תודעה דתית, הינה מציאות אוניברסאלית, אולם בלא תלות במידת תקפותה (מציאותיותה) של החוויה הדתית, שומה עליה להסכים להעמיד עצמה לביקורת מושכלת ולפירוש פילוסופי סביר; ושומה עליה שלא לשאוף להיות נפרדת מהחוויה אנושית הכוללת.

הישרדותה הנצחית של האישיות תלויה לחלוטין בבחירת הדעת בת התמותה, אשר החלטותיה הן שקובעות את פוטנציאל הישרדותה של הנשמה האלמותית. ההישרדות מובטחת כאשר הדעת מאמינה באל, הנשמה יודעת את האל, וכאשר, בעידודו של המכוון, כולם חושקים באל. לא יוכלו מגבלות שכליות, מיעוט בחינוך, חסך תרבותי, מעמד חברתי נמוך, ואף סטנדרטים אנושיים מוסריים נמוכים הנובעים מהיעדר אומלל של יתרונות חינוכיים, תרבותיים או חברתיים, לבטל את נוכחותה של הרוח האלוהית בקרב אותם בני-אנוש אומללים ומוגבלים, באשר הינם מאמינים. משגו

מסמך 5

המסתורין השוכן מהווה את הפתח, ומבטיח את האפשרות הפוטנציאלית לגדילתה ולהישרדותה של הנשמה האלמותית.

יכולת ההתרחבות של הורים בני-תמותה אינה מותנית בהשכלתם, או במעמדם התרבותי, החברתי או הכלכלי. בתנאים רגילים, איחוד גורמי ההורות בהחלט מספיק לשם העמדת צאצאים. אם יחיד בו-שוכנת-רוח שואף לאל, חושק בכנות להדמות לו ובוחר בכנות לעשות את רצון האב שבשמים, אזי כל אשר נדרש מאותו בן-תמותה על-מנת ליזום ולטפח את יצירתה של נשמתו האלמותית בעלת איכויות ההישרדות, הוא דעת אנושית המבדילה בין נכון ללא-נכון; דעת שנונה ביכולת לסגוד לאל ומצויה באיחוד עם המכוון האלוהי.

6. האל של האישיות

האב האוניברסאלי הוא האל של האישיות. ממלכת האישיות האוניברסאלית – החל מהיצור הגשמי בן התמותה ממעמד האישיות הנמוך ביותר וכלה באישיות הבוראות המכובדות בעלות המעמד האלוהי – מתמרכזת ומוקפת על-ידי האב האוניברסאלי. האל האב הוא מעניק המתת של כל אישיות והוא זה שמסמך. כמו כן, אב פרדיס הוא היעד של כל אותן אישיות סופיות, אשר בוחרות בלב שלם לעשות את הרצון האלוהי; אלה הן האישיות האוהבות את האב והכמהות להדמות לו.

אישיות הינה אחת מהתעלומות הבלתי-פתורות של היקומים. בעוד יכולים אנו ליצור מושגים ראויים של הגורמים הנכללים ביצירי אישיות מסדרים שונים ומרמות שונות, איננו מבינים במלואה את טיבה האמיתי של האישיות עצמה. בעוד שאנו מבחינים בבהירות בגורמים השונים, אשר צירופם יחדיו מהווה את הכלי לאישיות האנושית, איננו מבינים במלואן את טיבה ואת משמעותה של אישיות סופית שכזו.

אישיות מצויה כפוטנציאל בכל היצורים הניחנים במתת הדעת, בטווח הנע מהמינימום של ידיעה-עצמית למקסימום של ידיעת-האל. אולם, הדעת עצמה אינה אישיות, כך גם לא רוח ולא אנרגיה פיזית. אישיות הינה אותה איכות ואותו ערך במציאות הקוסמית, אשר מוענקים באופן בלעדי על-ידי האל האב, לאותן מערכות אנרגיה חיות, המתאמות ומסמיכות אנרגיות של חומר, דעת ורוח. אישיות אף איננה הישג מדורג. אישיות עשויה להיות חומרית או רוחנית, ואולם, או שהיא קיימת או שאינה קיימת. כל אשר הוא אחר-מאישיות, לעולם איננו מגיע לרמה של האישיות, אלא באמצעות פעולה ישירה של אב פרדיס.

הענקת מתת האישיות הינה תפקידו הבלעדי של האב האוניברסאלי; זהו תהליך ההפיכה לאישיות של אותן מערכות אנרגיה חיות, אשר להן הוא מעניק תכונות של תודעה יוצרת יחסית, ואת הרצון החופשי לשלוט בה. אין אישיות בלתי האל האב, ואף אישיות אינה קיימת אלא הודות לאל האב. תכונות הבסיס של העצמי האנושי, כמו גם המכוון המוחלט, אשר מהווה את גרעין האישיות האנושית, הינם המתת של האב האוניברסאלי, בפעולתו בתחומו האישי והבלעדי של הסעד הקוסמי.

המכווננים, אשר מעמדם קדם-אישיותי, שוכנים בקרב סוגים רבים של יצורים בני-תמותה, ובכך מבטיחים כי אותם יצורים יוכלו לשרוד את המוות ולהפוך לאישיות כיצורים מורונטיים בעלי פוטנציאל להישגים רוחניים מרביים. זאת מכיוון שכאשר שוכן ביצור שניחן במתת של דעת ואישיות, רסיס רוח של האל הנצחי – המתת הקדם-אישיותית של האב האישי – כי אז מוקנה לאישיות סופית זו הפוטנציאל לאלוהי ולנצחי, וביכולתה לשאוף לגורל הדומה למרבי, ואף להושיט את ידה לעבר המוחלט.

מסמך 5

הקיבולת לאישיות אלוהית טמונה במכוון הקדם-אישיותי; הקיבולת לאישיות אנושית הינה פוטנציאלית במתת הדעת הקוסמית שניתנה לאדם. ואולם האישיות ההתנסותית של האדם אינה נצפית כמציאות פעילה ומתפקדת, אלא לאחר שידו האלוהית המשחררת של האב האוניברסאלי נגעה בכלי נשא-החיים החומרי של היצור בן התמותה, וכך שילחה אותו לשוט באוקיינוס הניסיון כאישיות מודעת-לעצמה, מכריעה-לעצמה (באופן יחסי) ויוצרת-לעצמה. העצמי הגשמי הוא אכן אישי ללא סייג.

לעצמי הגשמי יש אישיות זהות, אומנם זהות זמנית; אף למכוון הרוח הקדם-אישיותי יש זהות, זהות נצחית. לאישיות גשמית זו ולרוח קדם-אישיותית זו, היכולת לצרף את תכונותיהן היצירתיות אלה לאלה, ולברוא את זהותה השורדת של הנשמה האלמותית.

וכאשר אפשר כך את צמיחתה של הנשמה האלמותית, ושחרר את האדם מכבלי תלותו בגורמים קודמים, זו האב הצידה. וכעת, נותר לאדם החופשי מהכבלים של תגובתו לגורמים – לפחות בכל הנוגע לגורל הנצח – והמצויד בתנאים לצמיחת העצמי האלמותי – היא הנשמה – לרצות את יצירתו של העצמי השורד הנצחי, הנמצא בהישג ידו והנתון לבחירתו, או לחלופין – למנוע ממנו מלהיווצר. שום הוויה, כוח, בורא, או סוכנות כלשהי בכל רחבי יקום היקומים, לא תוכל להתערב ברמה כלשהי בריבונותו המוחלטת של הרצון החופשי של בן התמותה – כשזה פועל במסגרת הבחירה – בנוגע לגורלה הנצחי של אישיותו של בן התמותה הבוחר. זאת הואיל ובכל הנוגע להישרדות הנצחית, הצהיר האל על ריבונותו של הרצון החופשי הגשמי ובן התמותה, והצהרה זו הינה מוחלטת.

המתת של אישיות לברוא כוללת בחובה שחרור יחסי מתגובות כנועות לגורמים קודמים; כמו כן, האישיות של כל ההוויות המוסריות מסוג זה, בין אם הן אבולוציוניות ובין אם לאו, מתמרקות באישיותו של האב האוניברסאלי. לנצח הן נמשכות לעבר נוכחותו בפרדיס על-ידי אותה אחווה שבין הוויות, היוצרת את מעגל המשפחה האוניברסאלית הרחבה, ואת חוג האחווה של האל הנצחי. בקרבה של כל אישיות שוררת קרבה של ספונטאניות אלוהית.

מעגל האישיות של יקום היקומים מתמרכז באישיות האב האוניברסאלי; אב פרדיס מודע אישית ל-, ומצוי בקשר אישי עם-, כל האישיות, בכל הרמות של הקיום המודע-לעצמו. ומודעות זו לאישיות בכלל הבריאה, מתקיימת באופן בלתי-תלוי במשימתם של מכווני הממשלה.

כפי שמצויה כל הכבידה במעגל של אי פרדיס, כפי שמצויה כל הדעת במעגל של הפועל האחד, וכפי שמצויה כל הרוח בבן הנצחי, כך מצויה כל האישיות במעגל הנוכחות האישי של האב האוניברסאלי; ומעגל זה משדר, ללא כשל, את סגידתן של כל האישיות אל האישיות המקורית והנצחית.

בנוגע לאותן אישיות שבהן לא שוכן מכוון: התכונה של חופש-בחירה מוענקת אף היא על-ידי האב האוניברסאלי, ואף אישיות אלה מחובקות במעגל הגדול של האהבה הנשגבת, מעגל האישיות של האב האוניברסאלי. האל מעניק את ריבונות הבחירה לכל האישיות האמיתיות. לא יוכרח אף יציר-אישיות לצאת להרפתקה הנצחית; שער הנצח נפתח אך ורק בתגובה לבחירה החופשית של בניו בעלי חופש-הרצון של אל הרצון החופשי.

וכל זה מייצג את מאמצי להציג את יחסו של האל החי אל ילדי הזמן. ואחרי ככלות הכול, לא אוכל לעשות דבר מועיל יותר מאשר לחזור ולומר כי האל הוא אביכם האוניברסאלי, וכי אתם כולכם הנכם ילדיו הפלנטאריים.

[זהו החלק החמישי והאחרון בסדרה המציגה את סיפורו של האב האוניברסאלי, אשר נמסר על-ידי יועץ אלוהי מאורסה.]